У Србији ништа ново

Пише: Никола Турајлић
среда, 20 април 2011 14:38

Оживела политичка сцена Србије навела ме је да, као партијски непристрани посматрач са стране, дам своје виђење ових догађања.

Пре свега имамо хиперактивног Николића, оживелог Коштуницу и посусталог Тадића.

Николић са својим перформансама (митинзима, петицијама и сл.), а понесен новим испитивањима изборних преференција, иступа самоуверено и агресивно у односу на другу двојицу, а више него кооперативно према Империји. Тако се исти, користећи катастрофалне резултате економске политике владајућег режима, претвара да форсира превремене изборе како би спасио Србију од пропасти, те настоји чим више таласати са незадовољством грађана, јасно у оквиру параметара одређених од стране Империје.

Коштуница је и под притиском властитог окружења, којему је већ досадио четворогодишњи опозицијски пост, па би радо пошли Илићевом стазом, процењујући да уз Николића могу рачунати на дио колача који иде уз власт.

Међутим, Николић је својим улизивањем Империји изгубио сваки патриотски легитимитет, па настоји да по сваку цену упрегне под своја кола Коштуницу.

Што се тиче Коштунице овај је пре свега „промашио празан гол“ режимлија, који су се прикључили другосрбијанском ППП (пропагандном програму о политичкој позадини) атентата на Ђинђића, сакривајући се иза скута честитих старина, уместо да је разантним иступом у јавности зачепио противничке губице досманлијском прљавштином, везаном уз овај догађај.

Што се тиче Николићевог вабљења да му изиграва смоквин лист, исти се понаша стандардно (није ни риба, нити девојка), чиме показује своју пословичну неспособност доношења одлука односно турања проблема под тепих.

Истина, Коштуница је и под притиском властитог окружења, којему је већ досадио четворогодишњи опозицијски пост, па би радо пошли Илићевом стазом, процењујући да уз Николића могу рачунати на дио колача који иде уз власт.

Једино позитивно што му се може приписати је да се коначно опростио од бесмислене флоскуле о чланству целовите Србије у ЕУ.

Позиција и остала опозиција имају у рукаву скривене кечеве, које ће извући у предизборној кампањи, а Империја ће се у завршници изборне кампање дистанцирати од СНС и ослонити на проверене колаборанте.

А како се понаша Тадић, човек који је преузео на своја нејака плећа сву одговорност за све што се (не)догађа у Србији. Пре свега исти је устрашен претећим банкротом државе на једној страни и угрожен очигледним „форсирањем“ Николића од стране Империје, на другој страни. Наиме, Империја је крајње незадовољна због тога што се он нећка да преда косовску тапију и стога му прети обуставом кредита и инсталирањем Николића на његово место. Тако његова, иако савитљива кичма, почиње праскати и само је питање времена када ће наступити „одузетост“, са пристанком на све „протуприродне радње“.

На другој страни Тадић покушава „кокетирањем“ са Путином рекетирати ЕУ, да му до избора одобри кандидатуру и докаже да безлатернативни пут има перспективу. Дозволићу себи слободу и да дам прогнозу будућих политичких догађања, по редовитом току ствари, тј. под условом да се сахарски врући ветар не догоди у Србији (кука и мотика) или чак да народњаци и радикали (као природни савезници) не формирају „фронт националног спаса“.

Почећу са последњим испитивањима изборног рејтинга из којих произлази кључни податак да је једна трећина бирача засад одлучила о својим фаворитима, док су две трећине неодлучне за кога ће или уопште гласати.. Мислим да нећу много промашити ако утврдим да ће једна трећина апстинирати, а друга трећина ће се поделити из протеста или према калкулацији бирача о томе која је опција најмање лоша за њих (Србију).

Полазим са проценом шанси СНС, тренутне мегазвезде на политичком небу Србије. Иста је узлетела у орбиту на огорчењу транзицијских губитника, на једној страни и масивној подршци „независних и слободних“ медија (као империјално страшило ДС), на другој страни.

Њене шансе да задрже тренутно за њих опредељене бираче и привуку неопредељене су врло упитне. Наиме, позиција и остала опозиција имају у рукаву скривене кечеве, које ће извући у предизборној кампањи (финансијска подршка везана уз „реституцију“ Карићеве имовине и сл.), а Империја ће се у завршници изборне кампање дистанцирати од СНС и ослонити на проверене колаборанте.

Због наведеног ће Николићева вила имати поткресана крила или, у најбољем случају за њега, двадесетак посто гласова на будућим изборима.

Дакле, по мојем признајем претенциозном суду, неопредељене гласове поделиће између себе остатак опозиције и странке садашње коалиције.

Транзицијски губитници (па и дио „освештених“ садашњих присталица напредњака) из протеста ће гласати за радикале, народњаке или чак за либерале.

Остатак ће гласати за странке владајуће коалиције као најмање зло (поред осталог због њихове предности у задуживању државе код Империје).

Што се тиче српског политичког Распућина и његове УРС, извесно је да ће по „уверавању“ Тадића, од стране Империје, да си не може дозволити расипање прореформских гласова, исти поновно завршити на његовој листи.

Транзицијски губитници (па и дио „освештених“ садашњих присталица напредњака) из протеста ће гласати за радикале, народњаке или чак за либерале.

Из наведеног произлази да ће извесно будућу владу формирати садашња коалиција с либералима, док Николић неће ни оњушити власт (као мањи коалициони партнер). Уколико би, не дај Боже, случајно зафалило којих десетак гласова, Тадић ће извући из рукава последњег адута (сада у припреми укидањем бланко оставки) и купити потребне посланике, и то за мале паре, због велике конкуренције (понуде) на будућем посланичком тржишту. Приче о кршењу изборне воље гласача неће пити воду, јер је то прихваћени преседан у политичкој пракси Србије (Ђинђићева отомачина ДСС-ових мандата и Дачићево ступање у неприродну коалицију), а богами и у свету је ово толерисана пракса, када је то у интересу „демократије и слободе“.

Дакле на политичкој сцени Србије се неће догодити ништа ново, све док ствари не преузму „у своје руке“ кука и мотика, на што се неће чекати предуго.